

Arrest

nr. 180 584 van 11 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 27 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 29 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat S. RONSE verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De bestreden beslissing betreft een asielzoeker aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend door een andere lidstaat van de Europese Unie, Spanje. Aldus werd de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 57/6/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat als volgt bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend. De in het eerste lid bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag.”

Artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet bepaalt aldus dat de asielaanvraag van een persoon die reeds als vluchteling werd erkend in een andere Europese lidstaat, niet in overweging wordt genomen tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Te dezen wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat (i) verzoeker de vluchtelingenstatus werd toegekend in Spanje, (ii) hij er van alle basisvoorzieningen genoot, (iii) verzoeker niet al het mogelijke gedaan heeft werk te zoeken, (iv) hij niet aannemelijk maakt gediscrimineerd te zijn, (v) verzoeker om andere redenen dan om de slechte levenssituatie in Spanje is vertrokken, (vi) verzoekers fundamentele rechten als vluchteling verzekerd zijn in Spanje, en (vii) de door hem neergelegde documenten niet in staat zijn deze beslissing te wijzigen.

3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het verwijzen naar en citeren uit artikelen en rapporten aangaande de algemene situatie voor (erkende) vluchtelingen in Spanje en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.2. Waar verzoeker verwijst naar de artikel 13 EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikelen 23 en 39, §1 van de Richtlijn 2005/85/EG en arrest nr. 1/2014 van 16 januari 2014 van het Grondwettelijk Hof en aanvoert dat hij zich in een parallelle juridische situatie bevindt waarvan sprake in voormeld arrest en aldus geen adequaat rechtsmiddel heeft, wijst de Raad erop dat artikel 13 EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt en artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte alsook het recht op een onpartijdig gerecht omvat. De Raad benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM.

3.3. Waar verzoeker onder verwijzing van internetartikelen en rapporten aangeeft dat het leven in Spanje volledig ondraaglijk is gelet op de dramatische situatie voor vluchtelingen, beperkt hij zich tot het op een algemene wijze verwijzen naar de algemene situatie in Spanje zonder deze informatie concreet op zijn situatie te betrekken. In casu dient te worden vastgesteld dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij er van alle basisvoorzieningen genoot, hij er ook informatie kreeg over de juridische diensten en over de verschillende organisaties zoals het Rode Kruis en Caritas, hij gedurende zes maanden twee à drie dagen Spaanse les kreeg in het opvangcentrum, hij bij het verlaten van het centrum een eenmalige premie kreeg van €300, hij gedurende vier maanden maar naar één Spaans bedrijf is geweest op zoek naar werk, en hij in Spanje reeds een aanvraag tot inschrijving aan de universiteit van Hasselt had ingediend waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker om andere redenen dan om de slechte levenssituatie in Spanje is vertrokken.

Verder wijst de Raad er op dat in het licht van het gegeven dat Spanje, zoals alle andere Europese lidstaten, gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, er vanuit kan worden gegaan dat de fundamentele rechten van verzoeker verzekerd zijn in Spanje, dat de bescherming die de Spaanse Staat hem biedt in wezen doeltreffend is, dat Spanje het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat zijn levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 EVRM. Bovendien heeft verzoeker de vluchtelingenstatus verkregen in Spanje, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

Verzoeker brengt voorts geen gegevens aan waaruit zou blijken dat hem de toegang tot Spanje geweigerd zou worden en toont evenmin aan in Spanje persoonlijke problemen te hebben gekend. Dat

de levensomstandigheden in Spanje moeilijk zijn, betreffen problemen van louter van socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het overige betoog van verzoeker doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

4. Aldus lijkt het er op dat verzoeker geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd.

5. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, lijkt het er op dat de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring dient te worden verworpen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegronnd te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Vooreerst wordt er uitdrukkelijk op gewezen dat het beroep *in casu* tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een asielzoeker die reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de E.U. een annulatieberoep is op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet.

5. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 oktober 2016, voert verzoekende partij aan dat het verwijzen naar algemene informatie niet afdoende is om haar asielaanvraag af te wijzen. Zij vervolgt dat rekening dient te worden gehouden met haar kwetsbare positie als asielzoeker en het feit dat zij traumatische ervaringen heeft meegemaakt. Verzoekende partij wijst erop dat zij in Spanje geen werkelijke bescherming heeft en de bescherming niet effectief is. Zij licht dienaangaande toe dat zij in Spanje na zes maanden op straat werd gezet, zij organisaties aansprak om haar te helpen huisvesting te vinden en bijstand te verkrijgen, maar op straat terecht kwam zonder hulp. Verzoekende partij besluit dat zij in Spanje moest leven in mensonwaardige omstandigheden en zij wijst er op dat zij wilt werken en een leven opbouwen.

Waar verzoekende partij op algemene wijze aanvoert dat het verwijzen naar algemene informatie niet afdoende is om haar asielaanvraag af te wijzen, stelt de Raad vast dat *in casu* de asielaanvraag van

verzoekende partij geenszins zonder meer louter op grond van algemene informatie wordt afgewezen, doch daarentegen de commissaris-generaal op goede gronden, rekening houdende met de door verzoekende partij in het kader van onderhavige asielaanvraag aangereikte concrete elementen, zoals de door haar afgelegde verklaringen en de door haar neergelegde documenten, alsook met de objectieve informatie vervat in het administratief dossier waarover hij beschikt, terecht heeft vastgesteld en geoordeeld dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt door de commissaris-generaal o.a. vastgesteld en geoordeeld dat (i) verzoekende partij de vluchtelingenstatus werd toegekend in Spanje, (ii) zij er van alle basisvoorzieningen genoot, (iii) zij niet al het mogelijke gedaan heeft om werk te zoeken, (iv) ze niet aannemelijk maakt gediscrimineerd te zijn, (v) zij om andere redenen dan om de slechte levenssituatie in Spanje is vertrokken, (vi) haar fundamentele rechten als vluchteling verzekerd zijn in Spanje, en (vii) de door haar neergelegde documenten niet in staat zijn om voormelde conclusies en de beslissing te wijzigen. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt in haar verzoekschrift, zoals eerder in de beschikking d.d. 3 oktober 2016 werd vastgesteld, die verschillende concrete vaststellingen. Evenmin brengt ze ter terechtzitting concrete en valabele argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de in de beschikking d.d. 3 oktober 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, doch ze gaat niet *in concreto* in op, minstens ontkracht, noch weerlegt zij op generlei wijze hetgeen in de beschikking d.d. 3 oktober 2016 en in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot de door haar aangevoerde problematiek wordt vastgesteld. Die gronden blijven derhalve onverminderd overeind.

Met betrekking tot de door verzoekende partij aangekaarte moeilijke levensomstandigheden en situatie in Spanje herhaalt de Raad dat dit problemen van louter van socio-economische aard zijn dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking d.d. 3 oktober 2016 aangevoerde grond. Verzoekende partij heeft geen gegronde middelen tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS